

עפ"א 45809/02/14 - מנחם נחמיאס נגד הועדה המחוזית לתכנון ובנייה מחוז מרכז

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עפ"א 45809-02-14 נחמיאס נ' הועדה המחוזית לתכנון ובנייה מחוז מרכז
11 מרץ 2014
מרכז
בפני כב' השופט אברהם אליקים
המערער מנחם נחמיאס
נגד
המשיבה הועדה המחוזית לתכנון ובנייה מחוז מרכז

נוכחים:

ב"כ המערער - עו"ד מוראד ביקי

המערער בעצמו

ב"כ המשיבה - עו"ד רן עמיאל ועו"ד יונתן גור

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

בפניי ערעור על הרשעה וגזר דין של בית משפט השלום בחיפה, שניתן במסגרת תיק 34281-10-11 (כב' השופט קוטון).

יובהר כי על פי הכרעת הדין המפורטת מאוד שניתנה לאחר שמיעת עדויות ועל פי הערעור המפורט מאוד, לרבות הטיעון הארוך שנערך היום, ניתן להגיד וגם לזה יש השפעה לגבי התוצאה הסופית כי מדובר במס' רב מאוד של עבירות שבוצעו על ידי המערער כקביעת בית משפט קמא. בכתב האישום 4 אישומים, כאשר האישום הראשון כולל מספר רב של מבנים, כאשר העבירה המשמעותית המיוחסת למערער היא עבירה של הפרת צו לפי סעיף 210 לחוק התכנון והבנייה. לגבי יתר המעשים או המבנים, מדובר בעבירות של שימוש בניגוד להיתר כאשר על הפרק מהותו של שימוש כקרקע חקלאית.

לאחר ששמעתי את טענות הצדדים, תוך שימוש בהלכה המשפטית כי ערכאת הערעור אינה מתערבת בקביעות

עמוד 1

עובדתיות, אני סבור כי יש לדחות את הערעור על כל חלקיו ובכלל זה, גם לגבי הרשעת המערער.

בית משפט קמא התייחס בפרטי פרטים לגבי כל אחד מהמבנים ופרשנותו באשר למהותו של שימוש חקלאי, היא הפרשנות הראויה ולא מקובלת עלי, גרסת הנאשם כי אחסון מיכלים או יציקת לוחות בטון וייצורם בהיקף כה גדול ובתקופה של שנה ו-3 חודשים הם חלק מפעילת חקלאית וגם בנושא הפרת הצו, לא מצאתי כי נפל פגם כלשהו בניתוח שמנתח בית משפט קמא. גם אם בית משפט קמא לא עושה שימוש במספר הסעיף, דהיינו, 208ב' ובפועל מתייחס גם לטענות אלו ודוחה אותם ואפנה למשל להתייחסות בית משפט קמא בהכרעת הדין לטענה כי, הנאשם לא יכול היה לכאורה לבצע את הצו, ראו לעניין זה סעיף 35 להכרעת הדין וניתוח סעיפים 208א' ו-204 בעמ' 84 לפסק הדין.

לא רק גרסת הנאשם בהודעותיו במשטרה, כפי שצוטטו בדיון היום מפי ב"כ המשיבה אלא עצם התנהגותו במהלך כל השנים, אינה מתיישבת עם מניעה כלשהי לקיום הצווים או למצער ניסיון לקיי אותם והמערער אפילו לא ניסה לקיים את הצווים, משיקולים השמורים עימו, הסבר ענייני להתנהגות זו לא הוצג בפני בית משפט קמא ולא מקובלת עלי הטענה כי האישה מנעה ממנו לקיים את הצווים או קיום של שוכר זה או אחר, צריך היה להשפיע על חובותיו לקיים את צווי בית המשפט.

עוד אוסיף כי, הטענה שהיה מקום להעמיד לדין את אשתו, קיבלה מענה מספק בהסברו של ב"כ המשיב ואדגיש כי, כאשר אדם מפר צווי בית המשפט, הוא לא יכול ליהנות מהטענה כי מפר אחר לא הועמד לדין ובמקרה זה, אף הוצג הסבר מספק מדוע הסתפקה המשיבה בהגשת כתב אישום נגד המערער.

אבהיר כי, הטענות מטעם המערער בדבר שימוש מותר אינן מקובלות עלי ולא מצאתי גם פגם, ככל שמדובר באישום השני כי זה זיכוי מניהול עסק, מחייב אוטומטית זיכוי גם מעבירת השימוש ובמקרה זה, הוכחה עבירת שימוש בדרך של יצור ויציקת משטחי בטון בהיקף גדול מאוד, כפי שהוכח ע"י בית משפט קמא ומבחינתי, לא רלוונטי אם לאחר הייצור על גבי קרקע חקלאית עושה בזה שימוש כזה או אחר המערער.

לאור כל האמור לעיל, לא נפל פגם באף אחד ממרכיבי הכרעת הדין לגבי הרשעת הנאשם וגם לא לגבי פרשנות המושג, שימוש חקלאי.

באשר לגזר הדין - אפתח ואפנה להחלטה של בית המשפט העליון מיום 3.3.14 שניתנה במסגרת תיק רע"פ 189/14 מודלג' נגד מדינת ישראל, באותו מקרה נידונה אדם שהורשע באי קיום צו שיפוטי לעונש של 6 חודשי מאסר בפועל וביחד עם הפעלת מאסר על תנאי בן 8 חודשים, חלקם בחופף הוא נידון סה"כ לעונש של 6 חודשי מאסר בפועל, שבת המשפט העליון קובע שעונש זה אינו חורג מרמת הענישה המקובלת "הוא סביר ומאוזן ולטעמי אף נוטה לקולה".

בנוסף, בית המשפט העליון קובע באותה החלטה כי יש להחמיר בעונשם של מפירי צו הריסה שיפוטי וזאת בעיקר שתלוי ועומד נגדם עונש של מאסר על תנאי שלא הרתיעם מלשוב ולבצע עבירות דומות, תוך הדגשה נוספת כי עבירות התכנון והבנייה, הגיעו לרמה של "מכת מדינה", דבר המחייב נקיטת יד קשה נגד העבריינים ובעניין זה חשוב להדגיש כי, לא

מדובר במעידתו הראשונה של המערער והיטיב לבטא זאת בית המשפט קמא בסעיפים 12-13 לגזר הדין, בהם הוא מנתח ומצטט את שני הדיונים שקדמו לדין האחרון. גזר הדין האחד מיום 17.5.07 וגזר הדין השני מיום 4.5.08 ולמרות שבתי המשפט עד אותו שלב התחשבו בצורה מקלה מאוד עם המערער והסתפקו למשל בעונש של מאסר על תנאי, בגין עבירה של הפרת צו שיפוטי, המשיך המערער והפר את צו בית המשפט והוסיף לעשות עבירות בנייה אחרות ובנסיבות שכאלו, לא ניתן לכנות את העונש שהוטל עליו כעונש שחורג בצורה קיצונית מרמת הענישה המקובלת ולכן, אין מקום להתערב בגזר הדין.

ככל שמדובר ברמת ענישה מקובלת בעבירות אלו, אפנה גם לרע"פ 7297/13 הואש נגד מדינת ישראל, החלטה מיום 17.12.13 ולרע"פ 4666/13 אבו ערר נגד מדינת ישראל, החלטה מיום 30.6.13.

לאור כל האמור לעיל, אני דוחה את הערעור, מבטל את עיכוב הביצוע.

ניתן והודעה היום ט' אדר ב תשע"ד, 11/03/2014 במעמד הנוכחים.

אברהם אליקים, שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

לפנים משורת הדין אני מעכב את תחילת ריצוי המאסר עד ליום 22.4.14 שעה 9.00.

המערער יתייצב למאסרו בבית סוהר ימ"ר קישון כשברשותו תעודת זהות או דרכון.

על המערער לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים: 08-9787336, 08-9787377.

כל התנאים שנקבעו להבטחת התייצבות המערער למאסר על ידי בימ"ש קמא, יישארו בעינם.

ניתנה והודעה היום ט' אדר ב תשע"ד, 11/03/2014 במעמד הנוכחים.

עמוד 3

אברהם אליקים, שופט

עופרי

הוקלדעלידיעופרישמאי